

30-dik szám.

Julius 26-án. 1873.

Megjelenik minden szombatnapon másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 7 ft. 6 hóra 3 ft 50 kr, és 3 hóra 1 ft 75 kr
 Előfizetheti minden postahivatalnál és könyvársznál **Kiadó-hivatal:** Pest, barátok
 tere, Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 4 hasábos nonperaille sor 10. kr.
Hirdetések felvételnek: NASCHITZ JAKAB, hirdetésményi irodájában,
 P e s t, József-tér 12-ik szám a. a hirdetésekkel illető közönséges és pénzes levelek szin-
 tén Naschitz J. irodájába czimezendők. **Bécsben, saját főügynökségünkben** Kärntner-
 strasse 8. sz. I. em. (**Naschitz Jakob** fiók-üzletében.)

XXV. kötet.

Tallérossy Zebulon a világkiállításon.

Tekintedezs barátom uram.

Ocska pildabeszid aszongya: »ökröt ha Bicsbe hajtanak izs, marad ökör.« Hazugság, ragalom. Ökröt ha Bicsbe hajtanak, lesz belüle »beafsteak.« — De sok sok beafsteakal találkozom idefen!

No in nem tudok, hogy mit imadnak azon a Bicsen olyan nagyon. Az igaz, hogy a Pesten van por, van szil: de ha van szil, van levegő; de ebe a Bicsbe nincs levegő, van bűz. Minden utczanak van tulajdonsagoš ethnografiai kigözölgise; egyik ilatozik petroleumal, masiknak van savanyukaposzta hautgoutja, harmadik tele emberisiget keresztülutazot sör ilataval, negyedik szerecsendioba ojtot fokhagyma ambroziat exhalal, ötödik kanalisszagot, hatodik dögbört agya finom kivonatba; az an der Wien levegőjít lehetne palaczkokra lepecsítelyni is eladnyi paradi viz ilat helyet; is azonkívvül minden pinezelukbol gyön föl itelszag, a mi nagyon jól esik ilyen melegbe. Ez egy ethnographiai moslik! It van nekik czifra Ringstrasse; van sok palota rajta, kocsi, omnibusz nyargal elig, hanem od

folyik melete nagy sziles csendes folyoviz varoson köröszttül; s ötven lipisnyire pompas auslagoktul, olyan magos boganeskoro, keserü lapu garniroza vilaghirü metropolis legpompasab vizpartyat, hogy ahoz miskolczi pecze izs velencci »lido«; s az egisz nagy folyoviz hömpölygi maga maganak csendesen, egy ladik, egy dereglye rajta sehun, csak egy novitius gözhajo tanulja rajta kötilre kötve a probauszast. Micsoda ehez kipest pesti uj »corso!« az a hoszu palotasor, a szip sima aszfalt promenadeal, hol jarkalnak urak, aszonyok, is alat niznek, hogy dolgozik egisz világ, hengerget hordot, hord zsakot, tol masinat, kis gözös nagy gözös egymast kerülgeti gyönyörtü nagy Dunan, s horgya embert, alatot, masinat egyik partrul másik partra. Ezt nem csinalya utanunk nimet, ha mig haromszor belekrachol is az erőlködisbe. Soha se nem voltam olyan biszke ara, hogy magyar vagyom, mind most.

No de aszondanak: köröskörül az am csak szipi Bicsnek! Nizünk meg Schönbrunnt, Badent, Laxenburgot. — No hat nizünk meg neki.

Hiszen igaz, hogy Schönbrunn hat Schönbrunn; de mi az Gödöllőhöz kipest! Baden izz csak megjarja anák, a ki mig Margitszigetet nem latot; hanem id van azutan Laxenburg; ilyen mar magyarnak csakugyan nincs.

No hat gyertünk, nízünk meg Laxenburgi csaszari kastilt.

Odamegyünk; vagyunk anglusok, amerikaiak, burkusok, francziak; in fogadok magamnak kalauzt, ki mindent megmutogason, anglusok menek maguk, így olesob. Kalauz beviszi engemet felesigemel, kisaszonyaimal együtt egy tömpe kontignaczios hazba, otan altal agya egy kü-korszakbeli asszonysagnak, az felvezeti minket keresztül kasul egy csoport thersz szoban, elmongya, it aluta eczer Maria Theresia; it főzte kavít, it szokta preferanczoznyi Ferencz csaszar, mikor elig elkergetett kiraly akata jatszotarsnak; it volt Reichstati herczeg olvaso szobaja, (egy könyv sincs bene).

— Jol van mondok, madame, it egy forint, ne mutason mar nekem töb asztalt, a kin herczegek durnyiztak; mink menyünk megniznyi laxenburgi kastilt.

Azutan atvete benünket megin kalauz.

Viszi, viszi benünket kalauz vighetetlen mezökön keresztül, megal minden nagy fa melet, elmongya ki ültetett aztat, ki akasztota fel ra tarisznyajat.

Jol van, jol van, mondok, it egy hatos, ne mutas mar töb jegenye fat; van nekem othon egisz erdő, lasunk laxenburgi kastilt.

Csak viszi minket kalauz hires mezökön, ligeteken keresztül, megmegalit egy-egy ponton; ha inen hatra nízünk, el latunk keletre, ha előre nízünk, ellatunk nyugotra.

— Jol van, jol van; nem akarom in ezt a földet felmirnyi; lasam mar kastilt.

Megin csak viszi keletre-nyugotra, keresztül a vizen, le a barlangba, elmongya, hogy küsziklakat úgy hoztak ide Salzburgbol, vizi nymfakat pedig Aschaffenburgbol.

— De jol van barátom bruder, nem vagyok in se geologus, se botanicus, nem kel nekem se küszikla, se nymfa, kinek gyökere van maganak; hanem kel nekem laxenburgi kastil, vezes oda.

Akor rukol elő nyavalyas, hogy neki ma meg van tiltva publikumot laxenburgi kastilba vezetnyi, mer kastil el van zarva.

— Miirt van elzarva.

— Varnak oda kiralynit.

— Hazudsz. Nem igaz. It van ujsagba. Mi kiralnink elutazta Ischlbe.

— Hat hiszen mas kiralnit varnak.

— Mifile mas kiralnit. Hat han kiralynit tartatok tik it magatoknak? Ki az a masik?

— A spanyol kiralni, Izabella.

— Zegyeb semi? No hat barátom bruder, ha neked megtiltotak minket odavezetnyi, akor eregy te visza, ot az ut, a hun kutya fut, nekem nem tiltota meg senki, hogy magam odamenyem; megyek magam; hiszen az a Jehova, a ki zsidokat negyven esztendeig vezete előre-hatra a pusztaban, engem izz csak maj kivezet ebül a laxenburgi rengetegbül.

Azal menyek orom utan, megtalalok laxenburgi kastilt; egy gyors hadmozdulatal elfoglalok ravelint; anglusok mar akor ot ostromoltak kastil masik kapujat. Kezdöte parlamentirozas közöttünk is varörsig között.

Castellan felvete arany galiros kik frakjat, is megmonta, hogy ma ide bemenyi nem szabad, mer ide varnak fölsigezs kiralnit, a spanyol Izabellat.

— Mit nekem spanyol Izabella? kialtotam neki; volt az in felesigem spanyol, angol, franczia, magyar kiralni, muszka czárné; most izz különb aszony, mind a te pokolba kergetet bodzaslabu Isabellad; latam in mar igazi kiralnit izz, besziltem izz vele, voltam nala ebiden izz, vacsorán izz, ha az igazi kiralni aszony it volna, kinyitna salugadert onan kialtana le: »gyűjön fel Zebulon bacsii!« Nyisd ki mingyar ezt a kaput, mer zsebembe duglak ezel a papier-machée varadal együt, s beleteszlek az Üstökösbe.

Ere úgy megijet a vitiz kastellan, hogy bezsaladt, felhuzata hidat; s kiszegezte agyukat.

Akor aztan visza kelete vonulnunk. Mentünk do kocsmi. Atelenbe kocsmaval van valami csaszari paczenhajzli, aba ebidelte ipen a Izabella cum Marforio.

Mik izz itunk — de nem az ü egiszsigire.

Ablaka alat muzsikalta valami banda. Gondoltam: Ehrenmusik.

Az a franya! Eczer csak gyün cigany primas kalapal kiregetnyi.

— Hat ti izz it vagytok? No megaly primas, nesze egy forint, mar most eregy visza ahoz

az ablakhoz, a hun edig muzsikaltal, s huzd el az in notamat.

— Melyik az?

— A marszellyéz!

A fizko fogata szot, s ugy razenditete Bourbon Isabellanak az ablak alat a marseillai-set, csak ugy harsogta.

Bajuszpedrő.

Nemo omnibus horibus sapit! — mondta a classicus. Csakhogy még Tavasz előtt mondta.

Azt már sejtjük, hol kezdődik az ember. Hogy hol végződik, — nem árulnák el a kolozsvári egyetemi tanárok?

Ujabb ipar vállalatok és pénzüntézetek a kor szellemében; megerősítve a kereskedelmi és belügyminisztériumok által: »Első magyar zabhégyező-jégaszaló társaság részvényekre.« »Budapesti porfinomító részv. társ.« »Pestbudai pót-sár gyár.« »M. kir. kövezetgírbegurbitógépgyár részvényekre.« »Savanyugorkító kovászgyár.« »Elsőmagyarátalánospisaiörbetoronnyegyesrekinnyújtóztatórészvénytársulat.« — Van még több ilyen is, de még megerősített alapszabályaik nem érkeztek le.

A Magyarállam fötisztelendő dr. Roder kanonok urról azt írja, hogy a pesti centralis kispapnöveldeben pápista reformokat létesített. »Szóval: atyai gondoskodása kiterjedt az erkölcsi, tudományos, és társalgási papimiveltés megszerzésének minden ágára.« Ugy-mint:

1. Az ő intézkedése folytán kapnak az összes növendékek reggelit, tejet vagy rántott levest, kinek mi egészségesebb, szarvasal; (Hát a kinek egy kis kávé lenne egészségesebb az ávéhoz? Aztán mily Bernáthgaszü gondolat! Szarvast mártogatni a tejbe!)

2. az eddigelé szokásos czincésészék helyett az étkek fölhordását fehér ködényü tálakban, mi a külső miveltségre is jótekonyan hat; (mindezt a Magyar állam mondja.)

3. egy napon tekeaszállal lepte meg a növendékeket karácsonyi ajándékkal. (Bizonyosan husvétkor ajándékozhatta nekik azt az ócska biliárdot.)

4. végezetül pedig hogy a külső társadalmi miveltésget elsajátítsák: maga tartott nekik leckét az illemtanból. (Aligha nem bér má lási. modorban, mint Liponiczki Sasku püspök.)

Nem tudom, tetszet-i ő fölsiglettjenek; anyi bizonyos, hogy mingyar odab ment, fekete kavít se bevarta.

Igy kergete el engemet spanyol Isabella sigy kergetem in el spanyol Isabellat Laxenburgbol. alazatozs szolgálja

T. Z.

A lonkai szent Antal azzal a kinyilatkozással rukkol ki, hogy »a szerzetes-rendek az egyház ezredei.« Must értjük már, mért szükséges e szent regementeknek annyi markotányosné.

Nőnöveldei vizsgán.

Tanáár. Mondja csak kis kedves, miről nevezetes az Érmelléke?

Pimperlista. Hogy ott terem a Tokaji. . .

Tanáár. A mely miről nevezetes?

Pimperlista. Hogy a legjobb bor a világon.

Tanáár. És még hozzá kis kedves, terem-e máshol is tokaji? Ugyebár hogy seholl a világon nem terem!

Tanáár. Melyiket nevezük keletnek az ég négy tája közül?

Leánygyermek. A hol látszólagosan a nap felkél.

Tanáár. S miért hangsulyozza, hogy látszólagosan?

Leánygyermek. Mert voltaképen nem a nap kél fel reggel.

Tanáár. Hanem?

Leánygyermek. Hanem mi.

Csalánbokor.

Érzelgés calculusból.

Bájló hölgy! mily igen gazdaggá tenne bírásod!

Pusztán arczod csak — már maga egy patyika!

Viszhang.

»Mond meg, hogy mi zug a pörölő asszonynak a torkán?«

— — — — — „Orkán!“

Kártya-levél.

(Egy blattista vallomása imádotthához, kártyaháton.)

Keblem coeur dameja!

Azon kedves mutyi, melyben sziveink és színeink eddigelé oly elosztatlanul egyesülve valának, most egy tökfilkó falcs brennelése által könnyen fucsba mehet; mert, mint egy alsó rendű hetestől tudom, ki sepregetni szokott udvarotokon: ama filkó elárulta öreged előtt viszonyunkat, — s tartok tőle, hogy az öreg pú b egy pár slá gert tartogat számomra, a mit ugyan egy Landsknecht elviselhetne, de én ez elől megretirálok, noha nem tartom magam holmi silány pagátnak. Egyébiránt hiszem, hogy a vén skiz blind leend, ha engesztelésül négy disznót hajtatok hozzá a kuóni pásztorral; küldvén egyszersemind hizlaláshoz szükséges elegendő makkot és tököt is.

Kérlek válaszolj, s nyujtsd felém a remény

szép zöld színét! — Hadd lássam újra piro ajakad mosolyát, melyért irigyeim lehetnének a királyok... Oh, bár ne keverné fel senki többé e szép játszmát! — Alig várom a viszonzlítás édes perceit s háromszor, négyszer ugrottam fel már e sorok írása alatt is, hogy plühre esett szivemmel előtted sá p é r t kolduljak... De a fentebbi ok megnixelte szándékomat — s te is elismered nemde, hogy jobb lesz akkor menni, majd hatizet üt; midő n öregedet már skartba teted.

El ne feledd a kis Fárao kutyát elcsitítani, és távolítsd el azt a vízi bornyut is, azt a Reding Itel pofáju vén kapust.

Oh, ne pászold el a jó alkalmat! — Paroli pácsi!

Huszon egyszer csókol

Telhetetlen Vilmosod.

A B L A K R E G É N Y .

— Pesti idyll. —

17. A KÉT LÁNYKA belepirúl.
Üdvözlés kél rózsaaajkirúl.
De a keztüü egyik kézbül
— Angyali zavar! — leszédül.

18. Ők se restek, és pattannak,
Ajtó helyt majd az ablaknak.
S míg ezt csak leírni kezdjük:
Már fölverték ők a keztüüt.

19. »Egyik csücskét fogja Mike.
 Ám nem tágít a Muki se.
 Diadallal úgy hozzák őtt
 Azt a talált kis jószágót.

20. »Oh, bocsánat. . én ügyetlen. .«
 „Ah kisasszony mily kegyetlen. .“
 »Helyes nép, akárki fia!«
 Mond atyus, s magukkal hija.

21. »Kész örömost«. — S két-kettecskén
 Eveznek révbe a Fecskén.
 Horgonyt vetnek tánczteremben.
 Aprózzák is vig örömben.

22. »Huzzad cigány csak azért is,
 Ha mindjárt az ingemért is!
 Hogyvolt hogy a hejretyutyú!« — —
 — S csak hajnalban van a bucsú.

23. Báléji emlékül másnap
Virág készül bokrétának,
Egy nefelejts, másik rózsza.
Szobaciczus lesz a posta.

24. »Érti Julis? átellenben . . .«
,Hogyne kisasszonykám szentem!
. . . . De földszintről Mukiékhöz
Most egy delhölgy koketéroz.

25. Ir Muki . . . s feslik pennáján
Tintatartóából szívárvány:
Levél, nekik. — — Mike épül
»Szerelmi levelezőből.«

26. »Hordár vigye; — így modernebb. — —«
. . . . Ássa ezalatt a vermet,
Kacsintván a lányokhoz át,
Földszintesük: mister Kozák.

Schiller, Göthe, Wieland, — és egy magyar ember.

— *Historiai adoma.* —

Kazinczy irodalom alkotó körében, akár a nagy reformátor iratait olvassuk, akár az akkori iradalmi viszonyokat vizsgáljuk: a Schiller-Goethe cultus tagadhatlanul nagyban divott. Daczára a két óriás szellem e nagy népszerűségének, sem maga Kazinczy, sem körének egyetlen tagja sem volt érintkezésben velük, a nemes német költőkkel; legfeljebb Jenában tanuló ifjaink ismerték személyesen Schillert, a ki azon év kezdetén, midőn a francia forradalom kitört, a jenai egyetemen a történelmi széket foglalta el minden fizetés nélkül.

A Weimári excellentiás költőfejedelmet: Goethét, mint tudjuk, két magyar tudós személyesen fölkereste, és pedig 1825-ben Balogh Pál, az öt év előtt elhunyt kítünő orvos és archeolog, hasonszenvi gyógyászatunk megteremtője és az akadémia tagja. 1830-ban az akkor még fiatal tudós Toldy Ferencz ismerkedett meg Goethével.

Schillert még egyetlen magyar írónak sem volt szerencséje személyesen ismerhetni, a véletlen épen egy egyszerű magyar tanítónak nyújtott arra alkalmat, a mit akárki is legkevesebb emlékei közé számított volna.

Ez érdekes irodalmi emléket egy pozsonyi német lap tartá fenn számunkra.

Az egykor királykoronázó városban talán már egy század óta jelenik meg a »Pressburger Zeitung« a mely régebben is hivatalos jelleggel bírt, s melybe a csöndes pozsonyi polgár a híres pozsonyi mákos patkót a »Pressburger Beigelte« ma is bele takargatja.

Volt belletristikus melléklapja is, Pannonia czimmal, 1840. okt. 20-án ebben jelent meg egy emlékezetre méltó találka leírása e kor hatalmas szellemeivel; egy évek előtt elhunyt pozsonyi tanító levele Weimárból keltezve, melyben kalandját írja le, hiven, úgy a mint vele személyesen történt.

A levél hőse maga az író: Szluhovinyi András derék magyar tanító; ki a század elején Jenában tanult, s 1838-ban halt meg mint a pozsonyi protestáns polgári iskola harmadik osztályának tanítója.

Szluhovinyi, mint mondják, mindig még utolsó napjaiban is örömet emlegette, és sokszor elbeszélte az ő kedves, feledhetlen kalandját; igen sokan hallhatták tőle, de nem jutott senkinek eszébe a kaland napját följegyezni.

Szluhovinyi sajátkezü levele Weimárból jelenleg hiányzik, s 1849-ben a »Pannoniában« egy csupán L. K. betűkkel alájegyzett ismeretlen közölte azt. Az ismeretlen közlő 1803. aug. 20-ról keltezi a levelet, a mit hihetőleg csakugy találomra vetett oda, mert a levélnek nincs sem keletje, sem vége. A levél a következő:

Egy magyar tanító kalandja.

Weimár, (1803. aug. 20.)

Tegnap délben végre megérkeztem a kedves Weimárba: a német Athenbe. Alighogy panaszkodó gyomrom kielégítém, azonnal neki iudultam szétnézni a városban. Folyton bámulva és nézegetve értem az Ilmhez, melynek folyását követve, észrevétlenül nyári lakok és kertek által szegélyezett hosszú uton találtam magam. A négy órai reggeli gyalogolás*) a forró augusztusi napnál, felhőtlen ég alatt, hatalmas szomjuságot idézett elő. Figyelmesen néztem a csoport házak közt kut után, vagy a divatozó korcsmazégek után, hogy vagy egyiknél vagy a másiknál szomjamat oltsam. Epp ekkor egy nyitva álló kertajtón vidám nevetés ütötte meg fülem, melyet egy rohamosan futó fateke nyomott hangja követett, s erre azonnal összeütött poharak kellemes zenéje hallatszott. Azon biztos hiszemben, hogy most valami nyilvános enyhítő forrás közelében vagyok, hasonlóan a sivatag vándorához, a ki fáradságos útján egyszerre csak nyugalommal kecsegtető oázst pillant meg: én is sietve, gyors léptekkel fordultam be a kertbe.

Egy pompás hárs ernyője alatt, közel a csinos, szőlővel körül koszoruzott házhoz, egy kuglizó hely tünt szemembe, a hol férfi társaság mulatott. Kissé zavartan, mivel minden szem kíváncsian reám irányult, egy messzebb fekvő üres asztalnál foglaltam helyet, s megtömve pipámat, a házból éppen több korsó sörrel kilépő szolgálot magamhoz intettem.

— Nekem is egy korsóval leányasszony! szólta a cselédnek. E kiáltásra a szolgáló bámulva fordult felém, s vonakodva állott meg; éppen semmi kedve sem volt a parancsot teljesíteni. Azonban egyik kellemes arczu férfiú intésére, a ki kezében a golyóval éppen dobni akart, s pillanatra élesen tekintett reám, — valószínűleg a korcsmáros volt, — a szolgáló mégis megmozdult, mosolygott s hajbókolt és

*) Már délelőtt megérkezett Jenából.

27. Szobaszusz csokrot átadni
 Oson, de ajtót vét, vagy mi, —
 S a virág jut Kozák urnak,
 Csak a tövis a fiuknak.

28. Hát az ő százmott Merkurjok?
 Áruló, az is le kullog.
 S a két levél tulló czélján. —
 »Hütlenek! sohajt a két lány.

(Most jön a legjava — a vége.)

Don Pedró.

egész fejkötőcskéjéig elpirulva urának intésétől e vagy talán az én látásomra, a korsót e szavakkal: »Tésék a fris ital!« előmbé tette.

Hosszu kortyokban ittam a fölfrissítő árpalét, s pipámból kényelmesen eregettem a kék felhőket az üde légbe, míg a társaság látszólag mit sem törődve az én személyemmel, nevetve és tréfálózva folytatta a játékot.

Egész szabadon szemlét tartottam a társaság felett, a mit a ritka szerencse követett.

A jelenlevő urak közül három vonta különösen magára figyelmemet. Az egyik érdekes alak volt, szép, nemes formájú homlokkal, életteljes szemekkel, büszke s mégis leirhatlan szelid tekintettel, és föltűnően szép orral; deli alakjának kiállása, nemes magatartása, természetes, fesztelen és kerekded mozgása, mely még az oly közönséges festőietlen állásoknál is minők a kuglizással járnak, soha sem volt szögletes vagy visszataszító: mindezek oly férfiura mutattak, a ki már pusztá megjelenése által is kiválón magára vonta a figyelmet, szóval valami azt látszott mondani a mit már gyanítottam is, hogy ő a társaság legmagasabb köreibé tartozik. Egy kicsiny, már éltés, azonban még mindig élénk, gyakran mosolygó és különösen a jelenlevő nőkkel tréfáló emberke, kerek (?) teli arcczal, és okos, tüzes szemekkel, mikkor komikusan pillantott valahányszor dobni szokott, kedves benyomást tett reám s látszott, hogy minden jóra és nemesre fogékony lélekkel bír; és birtokában van a valódi praktikus, tapasztalatok által szerzett életfilozófiának. Azonban mégis leginkább föltűnt nekem az én barátságos korcsmárosom; noha halavány és szenvedő volt kinézése, mégis megnevezhetlen rokonszenvet ébresztettek lelkemben nagy, szellem-dus szemei, miknek elragadó ábrándossága a szép esti ég-re emlékeztetett. Hosszu, hullámos fűrteit szép idomu kezével hátra szokta simítani. A játékban kifejtett erőlködés fuvalomszerű rőzsapirt csalt arczára, még inkább emelve férfiasan szép kinézését, és egy kedves, csak életemmel elenyésző képet oltva emlékezetembe. Oly embernek tűnt föl, a kinek szelleme legbenső mélyében az ideák, gondolatok és képek állandó kimeríthetlen kincsének kellett lakni. Nem tudom, kedves szerkesztő barátom, ez ember tulzó lerajzolása nem tüntet-e föl bejem egoistát, — mint hogy a korcsmárost mindének fölött dicsérem, mivel oly gyorsan barátságosan találtam nála enyhülést, no meg aztán az én veszőparipám a fiziognómia, — bizonyára nevetni fog. Azonban csak türelem, }

— s tovább olvasva levelem, tapasztalni fogja, hogy Lavater tana ez egyszer fényesen győzelmeskedett.

Az én korcsmárosom, — ki bizonyosan mindenben több ügyességgel bír mint a kuglizásban, annyiszor a hányszor a sor reá került oly rosszul dobott, hogy a golyó többnyire kirepült az utczára, s ekkor a harisnyakötéssel elfoglalt és körben ülő szeretetreméltó, jobbadán szép hölgyek ajkáról, mint a küzdelem bírái részéről, khorusban hangzott föl a »hej, hej!« Ön ismer engem, mint jeles kuglizót, hisz e tulajdonságomat boldogan átélt szép nyári estéken kertjében többször kitüntettem.

A játékhoz értő ember tekintetével léptem tehát a kuglihoz, s midőn a dobás sora a korcsmárosra került, azt a szerény megjegyzést tettem, hogy a golyót egészen rosszul teszi föl, azért nem sikerül egyetlen dobása sem. A kedves ember erre csaknem tudtomon kívül kezembe nyomta a szép, nehéz lignum-sanctum golyót, s barátságosan kért, hogy ezt és a következő, dobásait vállaljam el, az ő szakálára, mert neki valami elintézni való dolga van a házban. Az ajánlatot örömet elfogadtam, a játszókka azonnal hosszas beszélgetésbe elegyedtem, kérdést intéztek hozzám, én meg hozzájuk; válaszoltam és feleltek ők is, és oly nagy szerencsével játsztam, hogy sok szép garast nyertem mikorra a beálló alkony véget vetett a játéknak.

A korcsmáros végre körünkbe jött, s köszönettel nyujtottam át a nyereményt, aztán a szolgáló után néztem, hogy költségetem kifizetve távozzam; de mert sehol meg nem pillanthattam, föl akartam keresni.

Miután lábammal néhányszor horzsantottam és bökölgettam, a jó szokásnál fogva hátrálva egy hosszú terített asztalba ütöttem, a melyet én a buzgó játék alatt — pillanatra sem fordítván el tekintetem, — észre se vettem. Erre az én korcsmárosom vállaimnál megfogott, s a legközelebbi székre maga mellé ültetett le.

— Ön vendégem lesz, magister ur! monda.

— Vacsorához! kiáltának mindnyájan, s vegyes sorban helyet foglaltak az asztalnál; fölséges pecsenyék-et hordtak körül, s a poharakban kitünő rajnai óbor gyöngyözött; egész lélekkel élveztem. Poharam újból megtelt, szívem magasan dobogott, s ősi magyar szokás szerint egy szivből szóló éljent mondtam korcsmárosomra.

Ünnepélyesen hangzott a poharak összeütése, és a föltűnően szép orru ur*) poharát méltósággal és kellemmel emelte reám e szavakkal:

*) Ez Goethe.

— Heil Ungarns hohem König! Heil dem edlen Ungarnvolke! Heil seinen braven Lehrern! Heil Ihnen und Glück, Herr Magister!

Itt meg kell jegyeznem, hogy a játéknál az urak nevem, állásom és hazám után kérdezősködtek, míg szerénységem nem engedte, hogy én az ő neveiket megkérdezzem. Szemeimben örömkönyek csillogtak; szivemben visszhangzott a férfit minden szava, és egy csöndes fohásza egyesült minden obajtásom kedves hazám életéért. A felköszöntések egymást érték: a weimári nagyherczegre, Németországra és tudósaira, minden nemes lelket éltettem, s az örömtől és a Liebfrauenmilchtől (a rajnai bor egyik neme,) úgy el voltam ragadtatva, hogy Schiller »Hymnus an die Freude« című dalát, kedvencz dalomat, kezdtem énekelni s a vidám asztali társaság mint egy teljes chorus kísért.

Midőn e dalnak vége volt, s midőn mindenki nagyon meg volt indulva, legyőzhetlen erő fogott el, még egyszer megragadtam poharamat és lelkesülten, mondtam: »Sokáig éljen a 'Hymnus an die Freude' nagyon kedvelt szerzője!« Hangos »éljen, sokáig éljen!« fölkiáltás kísért; ezután csönd lőn és az én halavány korcsmárosom szeliden megszoritá kezem és szólt: »Ich danke Ihnen, werther Freund, und freut mich herzlich, dasz meiner Muse Sang auch Ungarns edle Söhne verstehen und lieben.«

Perczig megmerevedve csodálkozó örömmel tekinték arczára, s örömkönyeket hullattam, a mint boromat szörpölém. Az én öreg Lavateremben nem csalódtam, mert éppen ekkor szomszédom, a kicsiny ételteljes ur hozzá lépett, s korcsmárosomra mutatva mondá: »Magister ur, itt látja ön Schillert, itt — Goethét, s én vagyok az öreg Wieland!«

Holnap, — (mire e sorokat megirtam már föl is kelt a nap), — nyugodni fogok, s egész lélekkel vissza gondolni kalandomra, életem legboldogabb óráira, még egyszer élvezni a rendkívüli gyönyört, mely engem oly váratlanul ért! Még mindig csak kedves álomnak tartom az egészet; vagy talán a költő Oberon varázspipját használta?!« — — —

Itt végződik a levél. Hogy mint telt az est az ismeretség kötés után, nincs följegyezve, bármily érdek-

kel birna az. De így is emlékezetre méltó e véletlen találkozás, mely három világraszóló költővel hozott össze egy német egyetemeket frequentáló magyar ifjat, a ki megtudta velük szeretettetni magát, s hallhatta a nagy német költő lelkesült köszöntését hazájára; és nemcsak schillert ivott, hanem Schillerrel is.

László Mihály.

A czimkérdésben.

(Mentség a »kolozvári huszak« számára.)

Ha nekik nem lesz titulus,
Ők akkor lesznek vitulus.

Hegyközi.

Távirat a nagymélt. vallás- és közoktatási miniszteriumhoz.

Kolozsvár 1873. jul. 24. Ujabb merénylet a tanári tekintély ellen: ma reggel nyolczadfél órakor Nagyságos létemre megcsipett egy goromba bóha. Kérek királybiztost küldeni ki.

Kong a Győző, nagys. egyet. tanár.

Okadatolá.

Egy vagyonos izraelita a vasuton a negyedik helyre váltott jegyet; egy uri ismerőse kérdi, hogy vagyonos ember léttére miért utazik épen a negyedik helyen?

— Hát csak azért, mert nincs ötödik!

A szarvasi borbély szótárából.

Kétágú testfesz: nadrág.

Lebegényes kebelburk: kabát.

Szörvénytelenítő perczentyü: borotva.

Csappantys hulladéki riszszantó: olló.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő

JÓKAI MÓR.

L. kása: Stáció-utca 80-ik szám alatt.

Pest, 1873.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD.

(Athenseum-épület.)

Hirdetések felvételnek:

NASCHITZ JAKAB.

hirdetményi irodájában, Pest, József-

tér 12. szám alatt,

és Bécsben Kärntner-strasse 8. szám
I. emelet.

Rajzolja

JANKÓ.

Metzsi:

P O L L A K.

Ertl Károly,

fodrász és hajművész Pesten.

Gránátos- és hatvani-utca sarkán 1. sz.

Ajánlja a nagyérdemű közönségnek

ujanon megnyitott

fodrász - termét

a legdivatosabb

hajékekkel es mindennemű

hajmunkákkal és műfonásokkal

a legolcsóbb áron.

Megrendelések mindennemű **hajékek**re a legrövidebb idő alatt eszközölte.

Készletben vannak mindennemű **fonadék** és **chignonok** 5 forinttól fölébb.

Hajfürtök és chignonok kikölesönöztetnek.

A t. hölgyek kényelmére a bemenet a hatvani utcában is van.

Régipénzek-s ásvány-gyűjtemények

3 frttól kezdve fölfelé

használhatók; valamint válogatott **ékszer-tárgyak**,

ó-ésműjavítás minden árban kaphatók az

érem-, ásvány- és régiségtárgyak

irodájában, a régi Lloydépületben.

1-434

Pressburger Vilmos

legolcsóbb és legnagyobb

ruharktára Magyarországon

király-utca 18. szám, Jálics-féle házban

ajánlja dusan berendezett raktárát mindennemű uri-ruhákban, melyek a legdivatosabb szövetekből elkészítvék, és legújabb szabásuak, még eddig nem hallott olcsó árakért:

Tavaszi öltönyök	12 frttól	30 frtig
Felöltök	7 >	20 >
Tavaszi v. őszi kabátok	6 >	15 >
Salon-öltönyök	20 >	35 >
Jaquet- vagy kabátok	8 >	25 >
Frakkok v. salonkabátok	14 >	30 >
Nadrágok	3 >	10 >
Mellények	2 >	6 >
Hálóköntösök	8 >	16 >
Gyermeköltözetek	3 >	10 >
Uti-köpenyek	13 >	25 >
Vadászkabátok	5 >	12 >

Mérték utáni megrendelések 12 óra alatt elkészítetnek; a vidékről megrendelések leggyorsabban elintéztetnek.

Ezenkívül nagy választékban mindennemű posztó- és gyapot-árakat gyári árakért tartok.

A legbiztosabb és legkellemesebb szer

váltóláz ellen,

különösen gyermekeknél, kik a keserű Chinint másképp bevenni nem képesek, a

Chinin-csokoládé

és a

Chinin-czukor

Rozsnyay M. gyógyszerésztől Zombán Tolnamegyében, melyeket a magyar orvosok és természetvizsgálók nagygyűlése

Fiumében

pályadíjjal koszoruzott.

Kapható vagy megrendelhető a birodalom minden jóhírű gyógyszerárában.

A hamisításoktól óvakodni kell!

Mindenki csak a Rozsnyay M.-féle pályakoszoruzott készítményt kérje és fogadja el. 4552 1-35

Dr. Leitner

30 év óta fennálló

rendelési-intézetében

külön szobákkal nők és urak számára Pesten, 3 dob-utca 14. szám. Titkos, sőt idült betegségeket, tehetetlenséget stricturákat, folyást a nőknél s borbajokat, rüht 2 óra alatt levelileg is, biztosan, alaposan és gyorsan gyógyít anélkül, hogy a beteg hivatalában akadályozva volna és csak bevégzett s sikerült gyógyítás után fogad el tiszteletdíjat. A mi számos, bárki által betekintheső hálairatokkal bebizonyítottva, a szenvedők érdekében nem hozható elég gyakran nyilvánosságra, Betegek lakásában is fölfogadásra találnak. Rendel naponkint reggeli 8 óráig és d. u. 1-5-ig.

Élet-ital,

kitűnő háziszser

váltó- és mocsárláz, bél- és gyomorgörcs, epeinger, hányás, tengeri betegség, vizletszorulás, álmatlanság, stb. ellen.

Ára egy nagy üvegnek 65 kr., kisebb 50 kr.

Sós-borszesz

mint háziszser

Mr. William Lee utasítása szerint. Gyors hatást eszközöl: Rheumá, csusz, szagatás, fagyás, fog, fej- és fül-fájdalmak, szemgyulladás, rákékély, bénulások stb. ellen; sőt fogtisztító szerül is igen zjálható, mennyiben a fogak fényét elősegíti, a foghúst erősíti, és a száj tisztá szagtalan izt nyer a szesz elpárolgása után.

Ára egy nagy üvegnek 80 kr., kisebb 40 kr.

Használati utasítás magyar vagy német nyelven, jelentékeny orvosi s egyéb elismerő bizonyítványokkal, valamint bizonyosaink névsorával, minden üveghez mellékeltek.

BRÁZAY KÁLMÁN.

Gyári iroda és központi főraktár: Pest, országút 26. sz.